

תשס"ה (28 בפברואר)

יום ב', י"ט ב

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"טובים השניים מן האחד..." [קהלת ד' 9] [II]

לא תמיד...

=המרחק מקיבוץ לחיפה הוא 40 ק"מ. בשעה 7 בבוקר יצא טנדר עם דברי דואר מן הקיבוץ לחיפה. כעבור 20 דקות, יצאה אחריו מכונית מן הקיבוץ במהירות של 45 קמ"ש במטרה להוסיף חבילה על דברי הדואר. היא הדביקה את הטנדר וחזרה מיד לקיבוץ. ברגע שעברה את מחצית הדרך ממקום הפגישה עם הטנדר לקיבוץ, הגיע הטנדר לחיפה. מהירות הטנדר ומהירות המכונית לא השתנו בזמן הנסיעה. מצא את מהירות הטנדר. =

בעוד שחלק מפרטים אלה אינם מציאותיים, לבעיה זו יש רק פתרון אחד, אך מספר דרכים כדי להגיע אליו. ככל שהעברתי בעיה זו בין עמיתים לעבודה, כן התרבו מספר הדרכים לפותרה, לפחות בקשר לאחת המשוואות.

נדמה לי שזה הסוד לענייננו: יש דברים שהם רק אחד, יש דברים שהם רבים וגוונים רבים. יש אלוקים אחד ויחיד, יש עם יהודי אחד ("ומי כעמך ישראל, גוי אחד בארץ"). יש לו לעם ישראל תורה אחת, ויש לו ארץ אחת. לעם הזה היוֹיש 3 אבות, יש 4 אמהות, יש 12 שבטים – כלל ישראל. כל אב ואב, כל אם ואם, כל שבט ושבט עובד את הקב"ה – [הקדוש-ברוך-הוא] בדרך האופיינית שלו. דוגמאות רבות יש, אך נסתפק בדעה המובאת בגמרא במסכת 'ערכין', דף ט"ו, האומרת כי בני ישראל, בשעה שחצו את ים סוף אחרי יציאת מצרים, עשו זאת – לא במסלול אחד, אלא ב-12 מסלולים מקבילים. כל שבט היה במסלול שלו עם חומת מים בין שבט לשבט – כך ששמרו על מגע עין זה עם זה. וכל-כך למה? כי **המאחד את העם המגוון שלנו** אינו הדרך שבה אנחנו עובדים את ה' יתברך, האחד והיחיד, אלא עצם העובדה שצעדנו ביחד לאותו מעמד נשגב הבלתי-נשכח לעולמים, מעמד הר סיני, בו נכנסנו כ-ו-ו-ו-לנו לברית עם הקב"ה.

בסופו של היום – "כל ברך לַךְ תכרע, וכל קומה לַךְ לבד תשתחוה." [תפילת תחנון] פתרון: יש רק אחד.

הדרכים להגיע אליו רבות, מפותלות ומגוונות.

φφφφφφφφφφφφφφφφφφ

בתחילה ל'דף' של אתמול, יום ראשון, כתבנו:

=בהפטרה שקראנו אתמול [מלכים א' י"ח 20-39] ... למדנו על מבחן בו עמדו עם ישראל בזמן השופטים, לפני תקופת בית המקדש הראשון, ... אליהו הנביא כינס את נביאי בעל אל הר הכרמל וקורא להם. =

אחד הקוראים עם עיניים חדות שם לב לטעות 'גסה' בשורות אלה: אליהו חי בתקופת המלכים **בזמן בית המקדש**, ולא לפני, כפי שכתבתי. היה זה אחאב המלך שהחטיא את העם לעבוד את הבעל, עבודה זרה. אליהו נצטוו "לקרוא את העם לסדר". עמכם הסליחה. **אירוע זה** מזכיר לי דבר מעניין שקראתי לאחרונה בספר "סוד המוח היהודי" מאת ערן כץ, בו הוא פותח את דבריו עם ציטוט מחבר שלו לעבודה. כאשר המחבר ראה את החבר בטיול פעם מעיין בספר התנ"ך, שאלו ב'עדינות': "התחלת

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננה עד עולם סלה." [תהלים מ"ח 9]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שני בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

תשס"ה (28 בפברואר)

יום ב', י"ט ב

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

להתקרב לדת? "מה זה קשור", חייך החבר, "אני אוהב את סיפורי התנ"ך." "חוץ מזה",
הוא הוסיף, "התנ"ך יפה מכדי שיהיה נחלתם של הדתיים בלבד..."

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכונן עד עולם סלה." [תהלים מ"ח 9]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שני בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל